

דיליה, ומאן דעבד זכוון שלא על מנת לקבל פרס, בחית עלייה במרכבה דיליה. ולרשיעיא בחית עלייה בעובדייהו, באיבון שדין ומייקין ומלאכי חבלה במרכבה דלהון, לאתפרעה מנהון. (ס"א זכוון שלא על מנת לקבל פרס קודשא בריך הוא בחית עלייה במרכבה דיליה ובכ"ה היון דיליה. ומאן דעבד זכוון על מנת לקבל פרס נחית עלייה במרכבה דעבד מטטרון ובכ"ה שומרין דיליה. ולרשיעיא בחית עלייה בעובדייהו, באיבון שדין ומייקין ומלאכי חבלה עון ומשחית אף וחימה במרכבה דלהון, לאתפרעה מנהון) פתחו מארי מתבניתין ואמרו. וזה כי הוא, זכה חולקך רעיה מהימנא. (ע"ב רעיה מהימנא)
ברוך יי לעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יָמֹלֶךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן
 (תצא ער"ה ע"ב וענשו אותו וכו')

פרק חקנות

וידבר יי אל משה ואל אהרן לאמר (במדבר י"ט) זו את חקנת התורה אשר צוה יי לאמר וכו'. רבי יוסי פתח, (דברים כ) זו זאת התורה אשר שם משה לפניו בני ישראל. תא חזי, מלין דאוריתא קדיישין איבון, עלאין איבון, מתייקין איבון. כמה דכתיב, (תהלים יט) הנחותם מזhab ומצו רב ומתקים מדבש וכו'. מאן דاشתדל באורייתא, כאלו קאים כל יומא על תורה דסיני וקביל אוריתא. הדר הוא דכתיב, (דברים כז) היום הזה יהיה לכם. והא אוקמו חכרייא.

כְּתִיב הַכָּא זוֹאת חֲקַת הַתּוֹרָה, וּכְתִיב זוֹאת הַתּוֹרָה, מֵהַ
בֵּין הָאֵלֶּה אֵלֶּה. אֶלָּא רֹאשׁ עַלְלָה הוּא, וְהַכִּי
אֹלִיפְנָא, וּזְאת הַתּוֹרָה: לְאַחֲזָה כֵּלָא בִּיחוּדָא חד,
וְלֹא כֵּלָא כְּבָשָׂת יִשְׂרָאֵל בְּקוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הוּא, לְאַשְׁתְּפַחָא
כֵּלָא חד. בְּגִינִי כֵּךְ וּזְאת הַתּוֹרָה. אַמְמָא תֹּסֶף וְאַזְוָן.
אֶלָּא הָא אַתְמָר, לְאַחֲזָה כֵּלָא חד, בֶּלֶא פְרוּדָא. וּזְאת:
כָּל וּפְרַט כְּחַדָּא, דָבָר וּנוֹקֵבָא. וּבְגִינִי כֵּךְ וּזְאת הַתּוֹרָה
וְדָא. אֶבֶל זֹאת בֶּלֶא תֹּסֶף וְאַזְוָן, חֲקַת הַתּוֹרָה וְדָא,
וְלֹא הַתּוֹרָה, דִּינָא דָאָרִיְיתָא, גַּזְרָה דָאָרִיְיתָא.

תַּא חַזִּי, (במדבר ח) זוֹאת אֲשֶׁר לִלוּם, וְלֹא וּזְאת. דָהָא
מִסְטוּרָא דְדִינָא (קְשִׁיא) קָא אַתִּין, וְלֹא מִסְטוּרָא
דָרְחָמִי. אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כְּתִיב (במדבר ד) וּזְאת עָשׂו
לְהָם וְחִי. וְדָא בְּלִינוּאִי אַתְמָר, וְאַת אָמְרָת זֹאת וְלֹא
וּזְאת. אָמֵר לֵיה, וְדָא יָכִי הוּא, וַקְרָא מוֹכָח, מִאן
דָא חִיד סִמְאָה דְמוֹתָא, אֵי לֹא יָעַרְבָ בֵּיה סִמְאָה דְחִידָא, הָא
וְדָא יִמּוֹת. וְעַל דָא, וּזְאת עָשׂו לְהָם וְחִי, וְלֹא יִמּוֹתָה,
בְּגִינִי דִסְמָא דְחִידָא מַעֲרָב בְּהַדִּיה, וּזְאת עָשׂו וְחִי וְלֹא
יִמּוֹתָה, וְדָא וּזְאת אַצְטְרִיךְ לְהָגָה, וְלֹא זֹאת. בְּגִינִי כֵּךְ
וּזְאת הַתּוֹרָה מִמְשָׁה, בִּיחוּדָא חד, בִּיחוּדָא שְׁלִים, כֵּלָא
דָבָר וּנוֹקֵבָא. וְהָא. זֹאת: ה' בְּלַחֲזֹדָיו, וְעַל דָא זֹאת חֻקָּת
הַתּוֹרָה.

רבי שמעון ורבי אבא ורבי אלעזר ורבי יצחק, והוא שחייב בבי רבי פנחים בן יאיר, אמר רבי פנחים לרבי שמעון, במתותא מפה אבנת דאוקמי עלך לעילא, ומילך באתגלייא, מה שלא אתיהיב רשوتא לבר נש אחרא. בפרשタ דא אימא מלחה חדתא, אמר ליה ומאי היא. אמר ליה זאת חקת התורה. אמר ליה הא שאר חבריא יאמרו. (ד"ג ק"פ ע"א) אמר לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך, ואימא מלחה חד בפרשタ דא, לחבריא יימרוין אברתך.

קם רבי אלעזר ואמר, (רות ד) וזהת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקאים וגוו. הא קרא אית לאסתכלא ביה, ואי אינון קדמאי עבדי הסכמה דא בדין דאוריתא, ואותו בתראי ובטלוה, אמא בטלוה. והא מאן דבטיל מלחה דאוריתא. כאילו חריב עלמא שלים. ואי לאו איהו בדין דאוריתא, אלא הסכמה בעלמא, אמא בעל הכא.

אלא ודאי בדין דאוריתא הוה, וברוזא עלאה אתעבדת מלחה, ובгин דהו קדמאי חסידי זפאי, מלחה דא אתגלייא בגיןיה, ומדאסגייאו חייבי בעלמא, אתעבדת (בעברו) הא מלחה בגונא אחרא, בגין לאתפסה מלין דאין ברוזא עלאה. (זה אוקמויה)

תא חזוי, (שמות ג) ויאמר אל תקרב הלום של בעליך מעל רגליך וגוו. וכי אמאו בעל הכא. אלא אמר, דפקיד ליה על אפתתא, לאתפרשא מבה, ולאוזדווגא (ס"א באתר) באפתתא אחרא, דנהירו קדיישא עלאה, ואיה שביבנתא.

וההוא בעל אוקים ליה באתר אחרא, (ס"א ואיה שביבנתא) עבר ליה מהאי עלמא, ואוקים ליה בעלמא אחרא. ועל דא, כל מה דיהיב מיתה לבר נש בחלמא טב. נטיל מאגיה מן ביתא ביש, בגון סנדליה. Mai טעם. בגין דא עבר רגליה, דאיינון קיומה דבר נש, מהאי עלמא, וככנייש לון לעלמא אחרא, אתר דמותא שאירי ביה, דכתיב, (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב. Mai היא בת נדיב דא בת אברהם הכתיב, (תהלים מ"ז) נדיבי עמיים נאפסו עם אלהי אברהם ולא אלהי יצחק) ורוא דמלחה בין חבריאא איה.

ודא כד מיתה נטיל לון, אבל בזמנא דחיה שלייף מסאגיה, ויהיב לבר נש אחרא, בגין לךימא קיים, קא עbid בגורה דלעילא. בעל דחליצה, בגונא דלעילא בעל אחרא, וכלא אתר חד (ס"א כלא אתייחד) (נ"א רזא

חרדא).

תא חזוי, ההיא מיתה דאסטלך מעלמא בלא בנין, האי בת נדיב לא כבנית ליה לההוא בר נש לגבה,

ואזיל לא-תטרדא בעלמא, דלא אשכח אחר, וקודשא בריך הוא חיים עליה ופקיד לא-חויה לምפרק ליה, לא-תבא ולא-תתקנא בעפרא אחרת. כמה דברתיב, (איוב לד) ואדם על עפר ישוב (קע"ז ע"א) ואוקמוּת.

ואי ההוא פרויקא לא בעי לקיימא לא-חויה בהאי עלמא, בעי למקטר חד בעל ברגליה, וההוא אתה דתשרי ליה ומתקבל להוא נעל לגבה. אמאי נעל. אלא בגין דההוא נעל בגין מיתה הויא (ס"א בגין דההוא נעל קיומא דמיתא הויא בהאי עלמא), ואתייהיב ברגליה דחייא א-חויה, ואאתתא מקבלה להוא נעל לגבה, לא-חויה דהא והוא מיתה בין חייא אהדר בעובדא דא.

והוא בהפוכא מההוא נעל דנטיל מיתה מחייא, ושהשתא hei נעל נטיל חייא ממיתה, ובההוא נעל ההוא מיתה איזיל בין חייא, (ג"א ובעי נעל דההוא מיתה דא איזיל ביה בחיויה) ואאתתא נטלא ליה לגבה, לא-חויה דהיא אפתתא עטרת בעלה, נטלא ליה ומתקבל ליה לגבה.

ובען לבטsha ליה לההוא נעל בא-רעה, לא-חויה דשכיך גופיה דההוא מיתה. וקודשא בריך הוא הזמנא דא, או לבתר זמנה, חיים עליה, ויקבל ליה לעלמא אחרת.תו בטשותא דההוא נעל בידא (ס"א מ"א) דאתתא לא-רעה לא-חויה, דהא יתבנוי ההוא מיתה

בעפרא אחרא דהאי עלמא, והשתא יתוב לעפריה דהוה מטען בקדמיתה, (אבדין יתוב לעפריה) **וכדין היהיא אתה תשתרי לمعد זרעא אחרא, ואוקמוּה.**

תא חוו, על דא מאן דבעי לקיימא קיימים, נטיל געליה, ויהב לחבריה, לקיימא עליה קיימא. (דעת נדיב) הדא הויא דכתיב, זואת לפנים בישראל על הגאותה. Mai זואת. קיימא שלים בכלל. לפנים בישראל, כד הו צנועין קדישין. לקיים כל דבר, כל דבר ממש, הדא דהויא קיומה. וכדין זואת התעודה בישראל, וודאי. דלא תימא דהסכמה בעלמא היא, ומדעתה עבדי לה, אלא קיימה עלאה הוה, למחיי עובדייהון ברוזא דלעילא.

כיוון דאסגיאו חifyין בעלמא, כסיאו מלחה בגוננא אחרא, בכפנא דמלבושא, והאי מלבושא היא תקינה עלאה, ורוזא דמלחה, (דברים כג) ולא יגלה כנף אביו כתיב.

(דף ק"ט ע"ב)

(במדבר י"ט) זואת חקת התורה. זואת: דא את קיימא, דלא אתפרש דא מן דא (ובד אתפרש דא כלל) דאקרי זה. ומנווקבא עיל לדבר. ועל דא, שמזר וזכור בחדא מתחברן. חקת התורה, חק התורה מבעי ליה, Mai חקת. אלא חקת וודאי, (נ"ח, ס"א) ואוקימנא, ה' ד' חות (נ"א חק)

זה א אמר. אבל ת', הוא ד' ובן מחבר כחדא. ובו"ז הא אמר, בו"ז אמא אקרי הבי בנו"ז. אלא, כמה דעת אמר (ויקרא בה) ולא תונו איש את עמיתו. הדשתה היא באנפהא בהירין ועבדא אונאה לבני נשא, לברת מהיא כחויא, ושצ'י וקטייל (משלו ל) ואמרה לא פעלתי און. ועל דא הבי אקרי בנו"ז, דאטמר עליה. ת', פלא כחדא דל'ת בו"ז. ד' בו"ז דל'ת ר'יש (ה"א ה"א) (נו"ז ר'יש), ר'יש ודל'ת חד מל'ה הו. ובאותו"ז גלי芬 איבון תא חוי חוקות (ס"א אינון חוקות) וכלא חד מל'ה.

רעה מהימנא
פרה אדורמה תמיימה אשר
אין בה מום וגו', אסור
להרוש בשבת חרישה
דשות, דאטמר (תהלים קבט) על
גביו חרשו חורשים.
ושבינהה תחתה, אידי פרה
אדורה, מסטרא דגבורה.
תמיימה מסטרא דחסדר,
דאideo דרגא דאברהם,
דאטמר ביה (בראשית יז)
התהלך לפני והיה תמים.
אשר אין בה מום, מסטרא
העמידא דאמצעיתא. אשר

דבר אל בני ישראל וייקחו
אליך פרה, האי פרה
לדכיותא קאattiיא.
לדכאה למסאבי. פרה
דקבילת מן שמאלא. ומאן
היא לשמא. שור. כמה
דאט א默, (יחזקאל א) ופנ'י
שור מהשמאל. אדורמה,
סומקא פורדא. דכתיב, (שיר
השירים ב)
בשושנה בין
החוcharים. אדורמה: גורת
דיןא.

לא עלה עלייה על, מסתרא דשכינתא עלאה, דאייה חיינו. באתר דאייה שלטא, וחוור הקרב לית רשו לסטרא אחרא לשיטטה. לא שטן, ולא משחית, ולא מלאך המות, דאינון מסטרא רגינטן. (ע"ב רעה מהימנא).

תמיימה, Mai תמיימה. כמה דתגבין, שור תם ושור מזען. (קס"ג ע"ב) שור תם דינה רפייא. שור מיעד דינה קשייא. אויף הכא תמיימה דינה רפייא, גבורה תפאה, דא היא תמיימה. גבורה עלאה, דא היא דינה

קשייא, והיא יד החזקה תקיפה.

אשר אין בה מום, כמה דאת אמר (שיר השירים ד) כלך יפה רועתי ומום אין בה. אשר לא עלה עלייה על. על כתיב, כמה דאת אמר (שמואל ב ב') ונאם הגבר הווקם על. Mai טעם. בגין דהיא שלומי אמוני ישראאל, ועליה לאו היא אלא עמה. אשר לא עלה עלייה על, הינו דכתיב, (עמוס ה) בתולת ישראל, (בראשית כד) בתולה ואיש לא ידע.

ונתתם אותה אל אלעזר, מצוותה בסגן, ואוקמו. Mai טעם אליה ולא לאחרן. אלא אהרן שושבינה דמטרונית. ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא (קע"ז ע"ב) מסטראDKDOSH, בגין דדא אתיה לטהרה, לא אתיה ייבליה.

כֵּל מֶלֶה דְּהַאֵי פֶּרֶה, הַיָּא בְּשַׁבָּע, ז' כּוֹסִים וּכְוָ', וְהָא
 (ע"ז ע"ב) אָפָטֶםְרָ, מַאי טָעֵמָא. בְּגִינֵּן דְּהַיָּא שְׁבָע שְׁנִי
 שְׁמֵתָה, וְבָת שְׁבָע אָטְקָרִי, וּעַל דָּא כֵּל עוֹבְדוֹי בְּשַׁבָּע.
 תַּא חִזְיָה, כֵּל מַai דָא תַּעֲבִיד מַהְאֵי פֶּרֶה, בְּגִינֵּן לְדִבָּאָה,
 וּלֹא לְקָדְשָׁא, וַאֲפָعֵל גַּב דָא תַּיִיחַב לְפָגָן, הוּא לֹא
 שָׁחֵית וּלֹא שְׁרִיף, בְּגִינֵּן דָלָא יַשְׁתְּפָה דִינָא בְּסֶטֶרוֹי, וּכֵל
 שְׁבָנֵן אָהָרְן דָא יְהָוָה בְּדָرְגָא שְׁלִים יִתְּיָר, דָלָא בַּעַי
 לְאַשְׁתְּכָחָא תְּמָנוֹן, וּלְאַזְׁדְּמַנְאָתָמן.

הַאֵי פֶּרֶה, כִּיּוֹן דָא תַּעֲבִיד אָפָר, בַּעַי לְמַשְׁדִּי בֵּיה עַז
 אָרֶז, וְאָזָב, וִשְׁבַּי תּוֹלְעָת, וְהָא אַלְיָן אַתְּמָרוֹן.
 וְאַסְפָּה אִישׁ טָהָור, וְלֹא קָדוֹשׁ. וְהַבִּיחָ מְחוֹזֵץ לְמַחְנָה בְּمָקוּם
 טָהָור, דַּהָּא טָהָור לֹא אָקְרָי, אַלְאַ מְן סֶטֶרֶא דָמָסָב
 בְּקָדְמִיתָא.

רוֹזָא דְכָלָא, הַאֵי דְכַתִּיב לִמֵּי גַּהַה חַטָּאת הַיָּא, בְּגִינֵּן דְכָל
 דִינָין תַּתְּאֵין, וּכֵל אַיְבּוֹן דָא תָוֹ מְסֻאָבָא,
 כַּד אַיְהוּ יַגְקָא מְסֻטְרָא אַחֲרָא, וַיִּתְּיָבֵת בְּדִינָא, כַּמָּה דָא
 אָמָר (ישעיה לד) מְלֹאָה דָם הַוְּדָשָׂה מְחֻלָּב. בְּדִין פְּלַחְנוֹ
 מִתְּעֵרִי וּמְסִתְלָקִי וּשְׁרָאָן בְּעַלְמָא. כִּיּוֹן דַעַבְדִּי הַאֵי
 עוֹבְדָא דַלְתְּתָא, וְכֵל הַאֵי דִינָא בְּאָטָר דָא דַהָּאֵי פֶּרֶה,
 וְרַמְאָן עַלְהָ עַז (ד"ג קפ"א נ"א) אָרֶז וְגֹו. קְדִין אַתְּחַלֵּשׁ חִילָּא
 דָלְהָוָן, וּבְכֵל אַטְרָ דְשָׂרָאָן אַתְּבָרוֹ וְאַתְּחַלְשׁוֹ וְעַרְקִין

מִבֵּיה, דְהָאִ חִילָא דֶלְהוֹן אֲתַחַזֵּי כְגֻונָא דָא לְגַבְיָהוּ,
כְדַיְן לֹא שָׁרוֹן בְּבֵרֶב נְשָׁה, וְאֲתַדְבֵּי.
וְעַל דָא אֲתַקְרֵי מַיְנָה, מַיְיָא לְדַפָּה. כְדַעַלְמָא שָׁארֵי
בְּדִינָא, וְסָטָרָא מַסְאָבָא אֲתַפְשֵׁט בְּעַלְמָא, הַכָּא
אֲתַפְלִילָן כָל זִבְנִין מַסְאָבָא, וְכָל זִגְיִין דָכִיא, וְבָגִין כֵךְ
טוֹמָה וְטַהָרָה, בְּלָא עַלְהָה דָאָרְיִיתָא, וְאוֹקְמוֹתָה
חַבְרִיאָא. אָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַל עַזְרָה, עֲבָדָת דָלָא יִמְרוֹן
חַבְרִיאָא מֶלֶה אַבְתָרָה.

פָתָח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמֵר, (תהלים קד) **הַמְשִׁלָּחַ מַעֲנִים
בְּנַחֲלִים וְגַוּ.** יְשַׁקוּ כָל חִיתוֹ שְׁדִי וְגַוּ. הַגִּי קְרָאֵי
דָוד מַלְכָא בְּרוֹחָא קְדִישָׁא אָמְרוֹן, וְאֵית לְאַסְתְּפָלָא בְהָנוֹ.
תָא חִזּוּ, בְשַׁעַתָּא דְחַכְמַתָּא עַלְהָה בְּטַשׁ בְּגַלְיָפוּ, אַף עַל
גַב דָהִיא טְמִירָא בְכָל סְטְרִין, פָתָח וְאַתְנָגִיד מִבֵּיה חד
בְהָרָא, מַלְיאָ (נ"א וּמְלִיאָ לְתָרְעֵא) בְתִרְעֵין עַלְאַיִן.

**כְמַבּוּעָא וּמְקוּרָא דְמַיָּא דְמַלְיִי קְוּזָפָא רְבָא מִבֵּיה, וּמַתְמַן
אֲתַמְשָׁכוֹן מַבּוּעִין דְבַחֲלִין וּבְהָרִין בְכָל סְטָר,** כֵךְ
הָאִי, בְחֵד שְׁבֵיל דְקִיק דָלָא אֲתַיְידָע, מְשִׁיךְ וּבְגַיְד הַהְוָא
בְהָר דְנָגִיד וּנְפִיק, וּמַמְלִי לְהַהְוָא בְחָלָא עַמִּיקָא, וּמַתְמַן
אֲתַמְשָׁכוֹן מַבּוּעִין וּבְחֲלִין, וּאֲתַמְלִילִין מִבֵּיה. הָדָא הַוָּא
דְכַתִּיב, **הַמְשִׁלָּחַ מַעֲנִים בְּנַחֲלִים וְגַוּ.** אַלְיִין בְהָרִי עַלְאַיִן
קְדִישָׁא דְאַפְרֵסְמָנוֹןָ דָכִיא, וְכָלָהוּ אֲתַשְׁקִין כְחֵד

מהו נבייע דבחלא עלאה קדיישא דנפיק וונגיד.
לבדת, ישקו כל חיתו שדי, היינו דכתיב, (בראשית ב)
ומשם יفرد והיה לארכעה ראשיהם. הגי ד'
ראשין, אלין איבון חיתו שדי, כללא הכל אינון
משרין, וכל איבון חיילין, האחדון בהו שדי, אל תקרי
שדי, אלא שדי. דהוא נטיל, ואשלים שמא מיסודא
דעלא.

ישברו פראים צמאם, אלין איבון דכתיב בהו, (יחזקאל א)
והאופנים נשאו לעמתם כי רוח החיים
באופנים, מאן היה. אלא אלין חיתו שדי, ארבע איבון,
וככל חד וחדר לחדר סטרה דעתם. וההוא אקרי היה,
ואופנים לקביל כל חד וחד. ולא אולין אלא מרוח
זה היא היה דАЗיל עלייהו וכן אלין מתשקין מההוא
שקיין עלאה, כל שאר חיילין אחרבין אשתקין,
ואתרוון, ומשתרשו בראשיהו, ואתאחד אלין באליין,
בדרגין ידיין. הדא הוא דכתיב, עלייהם עוז השמים
ישפונ וגו'. משקה הרים מעליותיו וגו'. אלין שאר דרגין
עלאיין.

לבדת כל דא, מפרי מעשיך תשבע הארץ, (ס"א למתתא וכל
עלמין וכו') ארעה עלאה קדיישא. וכן אהיה
מתברכא, כל עלמין בלהו חדאן, ומתרברכאן. דא

בשעתא דברכאנן משטכחי, משקיין דנחלא (בראשית רכ"א ע"א) **עמיקא דכלא.**

**ובשעתא דעלמא יתיב בדינא דברכאנן לא משטכחי
לנחתה בעלמא, בדין אסתאב מקדש** (ס"ג)

ובשעתא דברכאנן לא משטכחי לנחתה בעלמא, בדין עלמא יתיב בדינא, ומטטרא דשומאלא רוחא אתער ואטפשת בעלמא) **וכמה חביבלי טרייקין משטכחי בעלמא, ושראן** (בבמה אתרי) **על בני נשא,** ומסאָב הוהיא רוחא להו, כבר נש דגוע (ס"א בבר האי רוח) **וروح מסאבא שרייא עליה.** הבי נמי שרייא, למן דיין רב בהדייה.

הדא הוא דכתיב, **תשтир פניך יבהלוין וגוו.** **האי קרא מאי קא מייר.** אלא תשтир פניך יבהלוין, זהא לא אתשיין לאשתכחא ברכאנן לעלמיין. **תוספ רוחם יגעוון,** (נ"א לאתערא) **ואטער רוחא אחרא מטטרא שמאלא,** ורוח מסאבא שרייא על בני נשא, על איבונן דמייתין, ומאון דקאים בהדייהו, ועל שאר בני נשא, Mai אסוטא דלהון. **דא דכתיב ואל עפרם ישובון.** **דא עפר שרייפת החטא**, (ס"א דא עפר מקדשא דלעילא) **בגין לאתדפאה ביה.** **והיינו רוזא** (קהלת ג) **הכל היה מן העפר,** **ואפילו גלגל חמה.**

לכתר דמחרון להאי עפר, בגין לאתדפאה ביה, **מתעבר רוחא מסאבא,** **ואטער רוחא אחרא קדיישא,** **ושاري בעלמא.** **הדא** הוא דכתיב, **תשלה רוחך**

יבראון, יבראון, ויתסונ באסותא עלאה, דרואה אחרת. ותחדש פגיא אדמה, דהא אתדייאת, (אתהא לבעה) וחדתותי דסיהרא אשתח, ועלמין כלחו מתברכאנ. זפהה חילקייהון דישראל, דקדשא בריך הוא יהיב לון עיטה, דכלא אסותא, בגין דיזכון לחמי עלמא דאתה, וישתכחו בגין בהאי עלמא, קדישין לעלמא דאתה, עליהו כתיב (יחזקאל לו) זורקתי עלייכם מים טהורין וטהרתם.

(דף קפ"א ע"ב)

(במדבר כ') ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגוי. רבי יהודה אמר, אמר פרשתא פרה, סמicha למתת מרים. הא אוקמו. אלא פיון (ס"א ב מה) דאתעbid דינא בהאי פרה, לדפאה למסאבי, אתעbid דינא במרים, לדפאה עלמא, ואסתלקת מן עלמא. פיון דאסטלקת מרים, אסתלק ההוא באר, דתוה איזיל עמהון דישראל במדבר ואסתלק בירא בכלא.

אמר רבי אבא, כתיב ואותה בן אדם שא קינא על בתולת ישראל, וכי עלה בלחוודה, לא. אלא בגין דכלא אתבר בגינה. בגין אתבר ימינה אפתרה, דתוה מקרב לה גבי גופה. וגוףא דאייהו שמשא, אתחשך בגינה. ודא הוא רוזא דכתיב, (תהלים ס) הושיעת ימינה וענני. גופא (ס"א בגינה דכתיב, ישעה יג) חישך השמש ביצתו ובתיב)

דכתיב, (ישעה נ) **אלביש שמים קדרות,** **זהה שמשא** **אתחשך בגינה.** בגונא דא ותמת שם מרדים וגוו. (במדבר כ) **ולא היה מים לעדה,** **זהה אסתלק בירא לעילא** **וთטא לבר אתר אתר ימינה,** **דכתיב יאסף אהרן אל עמיו.** **ולבר אתחשך שמשא,** **דכתיב,** (דברים לב) **ומת בהר וגוו.** **והאסף אל עמק וגוו.** **זהה** (חוצה קפ"א ע"א) **דרועא ימינה** **אתבר,** **ווגפא דאייהו שמשא אתחשך.**

וთא חזי, **לא אשתח דרא בעלמא,** **בדרא דמשה קיימא בעלמא,** **ואהרן ומרדים.** **ואיתימא ביוםוי דשלמה הבי נמי,** **לאו.** **זהה ביוםוי דשלמה שליט סירה,** **ושמשא אתכנייש.** **וביוםוי דמשה,** **אתכנייש סירה,** **ושמשא שלטא.**

תלת אחין הו: **משה,** **אהרן,** **ומרים.** **כמה דעת אמר** (מיכה י) **ואשלה לפניך את משה אהרן ומרדים.** **מרדים.** **סירה.** **משה,** **شمsha.** **אהרן,** **דרועא ימינה.** (שמות ס"ו ע"א) **חויר,** **דרועא שמאלא.** **ואמרי לה,** **בחשון בן עמיגדב.** **בקדרmittא מיתת מרדים,** **אסתלקת סירה,** **אסתלק באר.** **לבר אתר דרועא ימינה,** **דמקרב תדייר סירה,** **באחוא,** **בחידוג.** **ועל דא כתיב,** (שמות טו) **ותקח מרדים הנביאה אחות אהרן.** **אחות אהרן ודאי,** **daevo דרועא,** **דמקרב לה באחדותא,** **באחוא עם גופא.**

לבדה אתכניש שם ואותחש, כמה דאוקימנא דכתיב והאסף אל עמד גם אתה וגוי. זפה חילקייהון דמשה אהרן ומרים, דاشתכחו בעלמא. ביזומי דשלמה, שלטת סיהרא, בתקוננה, ואתחזני בעלמא. ואתקיים שלמה בחכמתה דנהירו דילה, ושליט בעלמא. כיון דסיהרא נחתה בחובוי, אתקגים יומא בת ר יומא, עד דاشתכח בקרנו מערבית, ולא יתר, ואתייהיב שבטא חד לבריה. זפה חילקא דמשה נביאה מהימנא. כתיב (קהלת א) זורה השם ובא השם וגוי. הא קרא אוקימנא. אבל זורה השם, כド נפקו ישראל ממצרים, דנהיר שם ולא סיהרא. ולא מקומו שואה וגוי, הא כתיב ובא השם, במדבר, עם שאר מתי מדבר. כיון דעל שם, לאן אחר אתכניש. אל מקומו, בגין לאנהרא לסיהרא. הדא הוא דכתיב שואה זורה הוא שם. דאף על גב דאתכניש, זורה הוא שם ודי. זהא לא אניהיר סיהרא, אלא מגהורא השם. ודא הוא רוא הכתיב, (דברים לא) הנך שוכב עם אבותיך וקים. אף על גב דתתנש, הנך קיים לאנהרא לסיהרא. דא הוא יהושע.

ועליה פה הוא משה ועלייה כתיב הא קרא, (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו וגוי. מה יתרון לאדם

בכל עמלו, דא יהושע, דاشתדל לאחסנה ארעה
דיישראל, ולא זכה לאשלא לסייערא פדקא יאות, דהא
אייה אعمل בהו ביישראל, תחת השמש תחותיה דמשה.
תא חוו, ווי לההוא כسوفא, ווי לההוא כלימה, בגין
דפלח, ולא נטל אתריה ממש, אלא תחות שמשא, ולא
הוה ליה בהירנו מדיליה, אלא בהירנו דבahir ליה. וαι הבי,
מאי תושבחתא הוה ליה, הוואיל ולא אשלים להבא
וילחכא.

ובכל אחר דבר שלמה תחת השמש, על דרגא דיליה
קאמר. (קהלת ח) ראיתי תחת השמש. (קהלת ג) ועוד
ראייתי תחת השמש. (קהלת ט) שבתי וראה (דף קפ"ב ע"א) תחת
השמש. וכן בלהgo. בגין דרגא דיליה קאמר. ודא הוא
רוז דמלה ודא.

רבי שמעון אמר, ודא מאן דגטיל סמא דמוותא
בלחודזוי, עלייה כתיב בכל עמלו שייעמול תחת
השמש ודא. ומאן הוא תחת השמש. هو אימא דא
סיחרא. ומאן דאחד סיחרא בלא שמשא, עמלו תחת
השמש ודא. ודא הוא חובה קדמאה דעלמא. ועל דא
מה יתרון לאדם בכל עמלו, לאדם קדמאה, וכן לבלהו
דאתין בתורה, דחו באתר דא.

הולך אל דרום וסובב אל צפון, היינו דכתיב, (דברים לג)

מימינו אש דת למו. ימינו, זה דרום. אש דת, דא צפון.
וְדֹא כָּלִיל בְּדֹא.

סובב סובב הולך הרות, האי קרא קשיא, סובב סובב
הולך השם משמעו לייה, מאי הולך הרות. מאן
רוחא דא, דא הווא תחת השם, דאקרי רוח הקדש. וְדֹא
(הוא) רוח הולך וסובב לאין תרין טריין לאתחברא
בגופא. ועל דא כתיב הרות, ההוּא דאשთמודע השם ש
סתם, דאשתחמודע (ס"א לאתחברא בגופא דאייהו שמשא ההוּא דאשתחמודע)
חולקא דישראל.

ועל סביבותיו שב הרוח, מאן סביבותיו. אלין אבן,
דאיבון רתיכא קדיישא, ואיבון תלת, ודוד ויד' רוח
דאתחברן בהו (ס"י וזה רוחא דאתחברא בהו) (ס"א וזה דא הוא רוחא רביעאה,
דאתחבר בהו) הָא אֵבּוֹן רְתִיכָא קְדִישָׁא שְׁלִימָתָא, ועל דא
כתיב, (תהלים קיח) אָבֵן מְאֹסֶן הַבּוֹנִים הִיתָּה לְרָאשׁ פְּנָה.
בגין דכל מלוי דשלמה מלכא סתימין כלחו בחכמתא,
וכלהו לגו בגו דהיכלא קדיישא, ובני נשא לא
מסתכלי בהו, וחמאן מלוי פמלין דבר נesh אחרא. אי
הכى, מה שבכח הוּא לשלה מלכא בחכמתיה, משאר
בני נשא. אלא ודי כל מלאה ומלה דשלמה מלכא סתיים
בחכמתא.

פתח ואמר, (קהלת ז) טובח חכמה עם נחלה ויוטר לרזאי

השְׁמֵשׁ, אִילָוֹ דָהָא אֲתַגְלִיָּא מֶלֶה דָא, לֹא (شمונא ולא)
 יַדְעַנָּא מַאי קָאָמֵר. טוֹבָה חֲכָמָה, דָא הֵיא חֲכָמָה, דָהֵיא
 תְּחַת הַשְׁמֵשׁ, (ס"א לפורסיא) כּוֹרְסִיָּא מַתְפָּקְנָא לֵיה. טוֹבָה
 חֲכָמָה עִם נְחָלָה, יָאָה וְשְׁפִירָא כֵּד אֵיה שְׁרִיָּא עַמְהֻן
 דִיְשְׂרָאֵל, דָאִינְנוּ נְחָלָה וְעַדְבָּא דִילָה, לְאַתְקְשָׁרָא בָה.
 אָבָל תּוֹשְׁבָחָתָא יַתִיר לְרוֹאִי הַשְׁמֵשׁ, לָאִינְנוּ דָזְכוּ
 לְאַתְחְבָּרָא בְשְׁמַשָּׁא, וְלְאַתְקְשָׁרָא בֵיה, דָהָא
 אָחִיד בְאַילְגָּא דְחֵיִי, וּמְאָן דְאָחִיד בֵיה, בְכָלָא אָחִיד,
 בְּחֵיִין דָהָא עַלְמָא, וּבְחֵיִי דְעַלְמָא דָאָתֵי, וְדָא הוּא
 דְכַתִּיב, (קהלת ז) וַיִּתְרֹן דְעַת הַחֲכָמָה תְּחִיָּה בְעַלְיָה. מַאי
 וַיִּתְרֹן דְעַת. דָא אַילְגָּא דְחֵיִי. יַתְרֹן דִילִילָה מַהָוִי, הַחֲכָמָה
 וְדָא, דָהָא תּוֹרָה, (שמות ט"ב ע"א) מִחְכָמָה עַלְאה נְפָקָא.
 תּוֹ טוֹבָה חֲכָמָה עִם נְחָלָה, טוֹבָה חֲכָמָה, וְדָא עִם נְחָלָה,
 דָא צְדִיקָא דְעַלְמָא, דָאֵיה בְהֹרָא דְשְׁמַשָּׁא, דָהָא
 תְּרֵין דְרָגֵין אַלְיִין בְחֵדָא יַתְבֵּי, וְדָא הוּא שְׁפִירָה דְלְהֻן,
 אָבָל וַיּוֹתֵר לְרוֹאִי הַשְׁמֵשׁ, לָאִינְנוּ דְמַתָּחָדִין בְשְׁמַשָּׁא,
 תְּוִיקְפָּא דְכָלָא, שְׁבָחָא דְכָלָא.

וְדָא הוּא דְעַת, אַילְגָּא דְחֵיִי, וְהָא אַוְקְמוֹת (משל ט) גַם
 בְלָא דְעַת נְפָשׁ לֹא טוֹב. מְאָן נְפָשׁ. דָא נְפָשׁ טוֹב
 דְדָוד מְלָפָא. וְדָא חֲכָמָה דְקָאָמֵרֵן. וּבְגִינִי כֵה יַתְרֹן דְעַת
 הַחֲכָמָה, דְמַתָּמָן אֲשֶׁרֶת רְשָׁא אַילְגָּא וְאַתְגַּנְטָעׁ לְכָל סְטְרִין,

וכן לכל אינון דאחים ביה באילגיא, ועל דא שלמה מלכא לא אשתח אלא בההוא דרגא דיליה, ומתרמן ידע כלל, והוה אמר עוד ראיתי תחת השם, ושבתי וראיתי וגוי. וכן פלהו. וכן אין אינון צדיקיא, דמשתדל באורייתא, וידעין אורחות מלכא קדישא, וסתימין על אין דגביין באורייתא, דכתיב, (הושע יד) כי ישרים דברי יי' וגוי. (חסר)

(במדבר כ) יאסף אהרן אל עמיו וגוי. רבי חייא פתח, (קහלה ושבה אני את המתים שביבר מתו וגוי). הא קרא אמר ואוקמיה. תא חזי, כל עובדי דקונדשא בריך הוא, בדינה וקשוט, ולית מאן דאקשוי לקבליה, וימחי בידיה, וימר לייה מה עבדת, וכሩועתיה עבד בכלא.

ושבח אני (דף קפ"ב ע"ב) את המתים. וכי שלמה מלכא משבח למתיא יתיר מן חייא, והא לא אקרי חי אלא מאן דאייה בארח קשות באילגיא, כמה דעת אמר (שמואל ב כט) ובניהו בן יהודע בן איש חי, והוא (בראשית ו' ע"א, כס"ד ע"א, ר"ז ע"ב) אוקמיה חבריא, ורשע שלא אויל בארח קשות אקרי מת, ואייה משבח למתים מן החיים.

אלא, ודאי כל מלוי דשלמה מלכא, בחכמה אtmpori, והא אמר, ושבח אני את המתים, אילו לא כתיב יתר, תה אמינא הבי, אבל כיון דכתיב שביבר

מתו, אֲשֶׁר כָּחַ מֵלֵה אַחֲרָא בְּחִכְמַתָּא. שְׁפַרְמָתָה: זָמְנָא
 אַחֲרָא אֲסֻתְּלָקָו מִן עַלְמָא, וְאַתְּקָנוּ בְעַפְרָא, (דאודמןא דימנה
 עליה ומית בחוי עלמא דבגין דיתתקן (ס"א דאודמןא עליה ותב בהאי עלמא בGIN דיתתקן)
 (ס"א דממןא עליה ומית בהאי עלמא ואתתקן בעפרא בגין דיתתקן באתר דישתלים זמניה
 מית הא ורקאי דא הוא שבחה משאר מתי עלמא אי תימא אתדן זמנא אחורא בההוא עלמא
 הא בתיב לא תקום וגוו) בתר דاشתלים זמניה מית ורקאי הוא שבחה משאר מתי עלמא. אי
 תימא לא אתדן זמנא אחורא בההוא עלמא, דכתיב לא תקום פעםים צרה) **כל שכון**
דָּהָא קְבִיל עֲוֹנְשָׂא זָמְנָא וְתִרְיָן, וְדָא וְדָא, אַתְּרִיה
אַתְּקָנוּ בְשַׁבְּחָא יִתְיר מַאֲיָנוֹן חַיִּי, דַעַד לֹא קְבִילוּ
עֲוֹנְשָׂא.

ועל דא כתיב ושבח אני את המתים שפבר מית, דיקא,
 אלין אינון חיין, ואקרון מותים. Mai טעם אקרון
 מותים, בגין דהא טעמו טעם דמותא, ואף על גב
 דקיימי בהאי עלמא, מותים אינון, ומבדין מתיא אהדרון.
 ועוד על עובדין קדמאין קיימיין לאתקנא, ואקרון
 מותים. מן החיים אשר מה חיים, דעת לא טעמו טעם
 דמותא, ולא קבילו עונשייהו, ולא ידע אי זפאן בהוא
 עלמא ואי לאו.

תא חיין, זפאן לאתקנאה בצרורא דחיין, אינון
 זפאן למחמי ביקרה דמלכא עלאה קדיישא, כמה
 דאת אמר, (תהלים כז) לחזות בעם יי' ולבקר בהיכלו.
 ואינון מדורהון, יתר וועלאה מכל אינון מלאכין

קדישין, וכל דרגין דלהון. דהא הוו אתרא (ס"א חרוה) עלאה, לא זכאיין עלאין ותתאיין למחמי ליה, הדא הווא דכתיב, (ישעה סד) עין לא ראתה אלhim זולתך וגוז. ואינון דלא זכאין לסלקה כל בך באינון, (ס"א דוכתא, אית וכו) דוכתיה אית לוון למתא בפום אורחיהו, ואילין לא זכאין להו אתר, ולמחמי כמה דחמאן איןון דלעילא, ואילין קיימי בקיומה דעתן מתא ולא יתר. ואי תימא מאן עדן מתא. אלא דא עדן דאקרי חכמה מתא, ודא קיימת על גן דברא, ואשגחותא הדאי עדן עלייה (ולא יתר), ואילין קיימי בהאי גן, ואתហנוין מעדן דא.

מאי בין עדן מתא לעלה. ביתרונו הואר מן החשש, עדן מתא, אקרי עדנה נוקבא. עדן עלאה, אקרי עדן דבר, עלייה כתיב עין לא ראתה אלhim זולתך. האי עדן מתא, אקרי גן לעדן דלעילא, והאי גן אקרי עדן, לגן דמתתא. ואילין דמשתכחין בגן מתא, אתהנוין מהאי עדן העלייה, בכל שפט ושבט, ובכל ירחא וירחא, הדא הוי דכתיב, (ישעה סו) והיה מדוי חדש בחדרשו ומדוי שבת בשבתו.

ועל אילין אמר שלמה, מן החיים אשר המה חיים עדבה, הדא אילין בדרכא עלאה יתר מפיהו. מאן איןון.

איבון שכבר מתו, וקבעו עונשא תרי זמני, ואילין אקרון בסוף מזוקק, ועל נורא זמני ותרין, ונפיק מפיה זהה מא, וATABER וATTENAKI. (קהלת ד) וטוב משגיהם את אשר עדן לא היה. הנהו רוחא דקאים לעילא, ואת עכבר לנחתא לחתא, דהאי קאים בקיומיה, ולית לייה לקבלא עונשא, ואית לייה מזוגא מההוא מזוגא (דף קפ"ג ע"א) עליה דליילא לעילא.

טוב מבלחו, מאן שלא אתפרש, ולא אתגלייא, וכל מלוי בסתיימה איבון. דא הוא זכה חסידא, דנטר פקודדי אוריתא, וקיים לון, ואשתדל באורייתא יממא ולילי. דא אתאחד ואתהני בדרך עלה עלה כל שאר בני נשא, ובלהו אתאחד (ס"א אהזקון) מחותפה דהאי.

תא חזי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא למשה יאסף אהרן אל עמיו, אתחלש חילא דיליה, וידע דהא אמר (מצוות קפ"א ע"א) דרוועא ימיבא דיליה, ואודעוזא כל גופיה, כיון דאמר קח את אהרן ואת אלעזר בןנו, אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, הא דרוועא אחרא אויזיפנא לך (זמנית לך), והפסיק את אהרן וגוי, ואהרן יאסף, הא אלעזר יהא לגבה, זמנה (נ"א ימינא) דא תחות אבוי. ועם כל דא לא אשלים אחר בההוא זמנה באבוי, דהא ענבי יקר אסתלקו, ולא אהדרו אלא בזוכיותה דמשה, ולא בזוכיותה דאלעזר.

(במדבר כ) **ויעש משה** כאשר צוה וגו'. אמאי לעיני כל העדה. אלא, בגין דאהרן היה רחימא דעתם, יתר מכך, ולא יימרוון דהא אתגיגיד על ידא דמשה. ומשה משיך לאחרן במלין, עד הסליקו לטורא, וכל ישראל הוא חמאן, בשעתא דאפשרת משה לבושי דאהרן, ואלביש לון לאלווער.

מאי טעם משה (נו"א ולאחרן). אלא משה אלבשינון לאחרן כה סליק לבנה, הדא הוא כתיב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתיב (ויקרא ח) וילבש אותו את המעיל. השטא. משה עדי מגיה, מה דיבב ליה. וקדשה בריך הוא עדי מגיה, מה דיבב ליה. ותרוייה אפשרתו ליה לאחרן מכך, ומשה עדי לבך, וקדשה בריך הוא לא עדי, לגו. ועד דעדי משה, קדשה בריך הוא לא עדי, זפאה חולקא דמשה.

זפאה חולקיהון דצדיקיא, קדשה בריך הוא בעי בקריהון. אתקין קדשה בריך הוא לאחרן, ערסא ומגרתא דדבא בגרא. ומדידיה גטיל, מה הוא מגרתא דהוה דליך בכל יומא תרי זמגי ואסתים פום מערתא ונחתת.

רבי יהודה אמר, פום מערתא היה פתיחא, וכל ישראל והוא חמאן לאחרן שכיב, ובוציבא דמגרתא דליך

קמיה, וערסיה נפיק ועיל, ועננא חד קאים עליה. ובדין ידע ישראל דהא אהרן מيت. וחמו דהא אסתלקו ענני כבוד, הדא הוא דכתיב ויראו כל העדה כי גוע אהרן וגוע, והא אוּקְמוֹתָה. ועל דא בכו לאהרן כל בית ישראל, גורין ונשין וטף, דהא רחימא מפלחו הוה.

רבי שמעון אמר, הגי תלתא אחין על אין קדישין, אםאי לא אתקברו באתר חד, ושיפין אתבדרו, חד הכא, חד הכא, חד באתר אחרא. אלא אית דאמרי, באתר דבעאן ישראל לאסטכנא فيه, מית כל חד וחד, בגין לאגנא עלייהו, ואשתזובן, אבל כל חד וחד מית פדקא חזי עלייהו. מרום בקדש, בין צפון לדרום. אהרן לסטר ימינה. משה בדקא חזי לייה. אחיד ההוא טורא לטורא דאהרן, ובניש לקבורתא דMRIIM לגבי ההוא טורא, אחיד לתרי סטר. ועל דא אתקורי הר העברים, דתרי סטרי טורא דמעברי, ואחיד לסטרא דא ולסטרא דא.

וכאה חולקיהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתמי. ואף על גב דאינון באתר אחרא, בעלמא אחרא עלאה, זכותהון קיימה בעלמא דא, לדרי דרין. ובשעתא דישראל תיבין בתיבתא קמי קודשא בריך הוה, וגזרה אתגוזר עלייהו, כדין קاري קודשא בריך

הוּא לְצִדְיקִיָּא דָקִימֵי קַמֵּיה לְעֵילָא, וְאֹודֶע לָזֶן, וְאִינּוֹן
מְבָטְלֵי הַהִיא גַּזָּה, וְחִים קַדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא עַלְיִיהוּ
דִּיּוֹרָאָל. זֶפְאַיָּן אִינּוֹן צִדְיקִיָּא, דֻּעֲלַיְהוּ פָּתֵחַ (ישועה נח)
וּנְחֵךְ יִתְּמַד וְגַוּ.

(במדבר כ"א) וַיַּדְבֵּר הָעָם בְּאֱלֹהִים וּבְמֹשֶׁה וְגַוּ. פָּרָשָׁתָא דָא,
בָּאָתָר אֲחֶרֶא אַסְתָּלִיק, עַמּוֹן אִינּוֹן מֵמִרְיְּבָה דְמֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן.

רַبְיִ' יִצְחָק פָּתָח, (אסתר ח) וַיָּהִי בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי (ד"ב קפ"ג ע"ב)
וַתַּלְבִּשׁ אַסְתָּר מֶלֶכְתָּה וְגַוּ. מִגְּלָת אַסְתָּר בְּרוּחָת
הַקָּדֵשׁ נִאֵרָה, וְבָגִין כֵּד כְּתוּבָה בֵּין הַכְּתוּבִים. וַיָּהִי בַּיּוֹם
הַשְׁלִישִׁי, דְּאַתְּחַלֵּשׁ חִילָא דְגַופָא, וְהָא קִיְמָא בְּרוּחָה
בֶּלָא גּוֹפָא, כִּדְין וַתַּלְבִּשׁ אַסְתָּר מֶלֶכְתָּה. מַאי (קפ"ט ע"ב)
מֶלֶכְתָּה. אֵי תִּמְאָא בְּלִבּוּשִׁי יַקְרֵב וְאַרְגּוֹנוֹנָא, הָא לָאו הַכִּי
אִקְרָרִי. אָלֶא וַתַּלְבִּשׁ אַסְתָּר מֶלֶכְתָּה, דְּאַתְּלַבֵּשׁ בְּמֶלֶכְתָּה
עַלָּה קָדִישָׁא, וְדָאי לִבְשָׁה רוח הקדש.

מַאי טְעֵמָא זַכְתָּה לְהָאֵי אָתָר. בָּגִין דַּגְנְטַרָא פּוּמָה דָלָא
לְחוּווֹאָה מַדִּי. הַדָּא הוּא דְכִתְיבָ, (אסתר ב) אִין אַסְתָּר
מַגְדָּת מוֹלְדָתָה. וְאוֹלִיפָּנָא כָּל מְאָן דַּגְטִיר פּוּמָה
וְלִשְׁבֵיה, זַכְיִי לְאַתְּלַבֵּשָׁא בְּרוּחָת דְקִידְשָׁא. וְכָל מְאָן דְּסַטִּי
פּוּמָה לְמָלה בְּיִשָּׁא, הָא וְדָאי הַהוּא מָלה בְּיִשָּׁא עַלְיִהָ.
(ס"א וְאֵי לָאו), וְאֵי תִּמְאָהָא נְגֻעִים, אוֹ צְרוּעָת, דְמוֹקְדָן
בְּחוּוֹיָא עַלְיָה, וְהָא אוּקְמוֹתָה.

וַיֹּאמֶר הָעָם בְּאֱלֹהִים וּבְמֹשֶׁה. דָּאֵמֶרֶת מְלָה בַּישָׁא
בְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הָוּא, וּבְתְּرֻגוּמוֹ. וְעַמּוֹ מֹשֶׁה בְּצֹו.
לֹמַה הַעֲלִיתּוֹנוּ, שָׁוֹן כָּל אֲפִינָה שְׁנוֹוִין בְּגַיְן כֵּה אַזְדָּמָן
לְגַבְיִהוּ חְווִיָּין, דְמֹזְקָדוֹן לוֹזָן פְּאָשָׁא, וּעִילָּאשָׁא
לְמַעַיִּהוּ וּנְפָלִין מַתִּין, כִּמְהָדָאת אָמֶר וַיַּלְחַח יְיָ בְּעַמּוֹ אֵת
הַגְּחַשִּׁים הַשְּׁרִפִּים.

רַבִּי חַיִּיא אָמֶר, חְווִין הוּא אֲתִיִּין, מְלָחֵשׁ בְּפּוּמִיָּהוּ,
וּבְשִׁבְעַין וּמַתִּין. מַאי מְלָחֵשׁ. כִּמְהָדָאת אָמֶר (קְהַלָּת י)
אֲם יִשּׁוֹךְ הַגְּחַשׁ בְּלָא לְחַשׁ. אֲשָׁא הוּא מְלָחֵטָן בְּפּוּמִיָּהוּ,
וּבְשִׁבְעַן, וְשְׁדֵין אֲשָׁא בָּהִו, וְאַתּוֹקְדָּאן מַעַיִּהוּ וּמַתִּין וְהָא
מַלְיַן אַלְיַן אַסְתָּלְקוֹ לְאַתְרָ אַחֲרָא.

(במדבר כ"א) וּמִשְׁם בָּאֶרֶת הָוּא הַבָּאֵר. מַאי שְׁנָא דְהַכָּא
בָּאֶרֶת, וּלְבַתָּר בָּאֵר. אַלְא בָּאֶרֶת, לְבַתָּר דְמִתְפְּנַשִּׁי
מַיִּיא לְגֹו יְמָא, וּבְחַתִּי לְתַתָּא. בָּאֵר, בְּשַׁעַתָּא דִיצָּחָק
מַלְיִיא לְיִהָ. הִיא הַבָּאֵר, הָוּא כְתִיב וּרוֹא דָא, כִּמְהָ
דְכַתִּיב, (במדבר י"ח) וּעַבְדַ הָלוּי הָוּא.

רַבִּי אָבָא אָמֶר, בְּכָל אַתְרָ הָוּא, וּקְרִיבָן הִיא, דְכַר
וּנְוִקְבָּא פְּחַדָּא. וּכְלָלָא עַלְאָה, ה' בְּוִקְבָּא, ו' (רְפָה
ע"ב, פָקוֹדי רְלִיה ע"ב) דְכַר, א' פְּלָלָא דְכָלָא. דְהָא א' בְשַׁלְימָו
שְׁרִיאָ. זְכָאַין אִיפָּונִין יִשְׂרָאֵל, אֲף עַל גַּב דְאִינְנוּן לְתַתָּא,
אִינְנוּן אֲחַידָן בְּכָלָלָא עַלְאָה דְכָלָא, וּבְגַיְן כֵּה כְתִיב (תְּהִלִּים

ק) הִוא עָשָׂנו וְלֹא אָבְחָנו, בְּאֶלָּף כְּתִיב. כֵּלָלָא דָוָה וְאַךְ
דְּכָלִיל כֵּלָא.

רבי שמעון אמר, רוח דמייא, דא הויא רוח הקדש,
דונשב בקדמיתה. במא דאת אמר (שיר השירים ד) הפיחי
גבוי, לבותר נזליין מייא למליא לה, (בלא) הדא הויא
דכתיב, (תהילים קמו) ישב רוחו יזלו מים. ישב רוחו
בקדמיתה, ולבותר יזלו מים. ועד לא נשיב האי רוחא,
לא נזליין מייא. מאי קא משמע לנו, משמע דבעי בכלא
לאתערא מלה, בעובדא או במלה, או לאתחוואה כחיזו
דעובדא. והכא, עד דרוחא לא נשיב, לא נזליין מייא
לגביה דההוא רוח.

הויא הבאר, היא הבאר קריין, Mai שנא בקדמיתה
בארה, והשתא באיר, אלא בקדמיתה נוקבא
בלחוודהא, והשתא דקאמיר הויא, כלא דבר ונוקבא,
אקריבאר. ובאתר דאשתחה דבר, אפיקו מאה נוקבא,
דבר קריין לכלה.

אשר אמר יי' למשה אסוף את העם, בגין דהאי באיר
לא אעדי (באר) מנפיהו. ואילו פימא, היה יכלין
לשאבה מניה כלא, אלא איהו גפיק לתליסר נחלין,
ונביע אתמלי וגפיק לכל סטרין, ובדין הו ישראל
בשעתא דשארן ובעין מייא, קיימין עלייה, ואמרי

שירותה. ומה אמריך עלי באָר. סלקי מײַמִיד, לאָנְפֿקָא
מיין לאָכָל, ולאָתְשַׁקָּאה מְגַה. ובכן אמריך תושבְחַתָּא
דְהָאֵי באָר, באָר חַפְרוֹה שָׁרִים וְגוֹ. מֶלֶה קְשׁוֹט הָוּ
אמְרֵיך, ובכן הוּא.

מהכא אוליפנא (נ"א תא חוו), כל מאן דבעי לאתערא מלין
דליך, בין בעובדא בין במלה. אֵי ההוא
עובדא, או ההוא מלה, לא אתעביד פְּדָקָא יאָות, לא
אתער מדי. כל בני עלמא אָזְלַיְנַן לְבִי כְּנִישְׁתָּא לְאָתָּעָרָא
מלה דליך, אבל זעירין איינון דידען לאתערא,
וקודשא בריך הוא קרייב לאָכָל דידען למקריה ליה
ולאתערא מלה פְּדָקָא יאָות, אבל אֵי לא יַדְעֵי למקריה
לייה, לאו איה קרייב, דכתיב (תהלים קמה) קרוב יי' לכל
קוראיו וגו'. מאי באָמת. דידען לאתערא מלה דקשוט
פְּדָקָא יאָות, ובכן באָכָל.

אוף הכא, הוּא אמריך ישראָל הָנִי מלין, מלין דקשוט,
בגין לאתערא (דף קפ"ד ע"א) להאֵי בירא, ולאָשָׁקָא להוּן
ליישראָל, ועד האמרי הָנִי מלֵי לא אתער. ובכן אַפְּילָו
באַיָּנוּ חַרְשֵׁי עלמא, דמשטמְשֵׁי בזיבין בישין, עד
דעבידי עובdoi דקשוט לגביהו, אֵי לא אמרו מלֵי
דקשות, בגין לאָמְשָׁכָא להוּן בהני גוונא דבעין, לא
מתערין לגביהו, ואַפְּילָו דצוווחי כל יומא במלין

אחרנין, או בעובדא אחרא, לא משכין לוֹן לגביהו
לעלמיין, ולא מתערין לקבללייהו.

תא חזי, כתיב, (מלכים א יח) ויקראו בשם הבועל וגוו. מי
טעמא. חד הלאו רשו בהונא בעל בהאי. ועוד
דמלין לא מתכשרן בינייהו, ואנשי לוֹן קודשא בריך
הוּא מנהון. הדא הוּא דכתיב, (מלכים א יח) ואותה הסבota את
לבם אחרנית. זבאים איבנו צדיקיא, דידי עלי למקרי
למאריהוֹן בדקה יאות.

אמר רבי שמעון, הבא בעינה לגלאה מלאה. תא חזי,
כל מאן דידע לסדרא עובדא בדקה יאות,
ולסדרא מלין בדקה יאות, הא ודאי מתערין לקודשא
בריך הוּא, לא משכאת מלין עלאיין דמתכשרן. (ס"א זאי לא, לא
אתכשר לגביהו). ולא אכשר לגביהו אי הבי כל עלמא ידע
לסדרא עובדא, ולסדרא מלין, מי חשבו דלהון
צדיקיא, דידי עקרא דמלה ועובדא, וידעי לכוונה
לבא ורעותא, יתר מאלין אחרנין, שלא ידע כל בך.
אלא אלין שלא ידע עקרא דעובדא פולי האי, אלא
סדרא בעלים ולא יתר, משכין עלייהו מישכו
דבתר בתפוי דקדשא בריך הוּא, שלא טס באוירא
דשגיחו אקר.

ואלין דידי ומכווני לבא ורעותא, מפקי ברכאנ מאתר

דממחשבה, ונפקי בכל גזעין ושרשין בארץ מישר בדקה יאות, עד דמתברכו עלאין ותתאיין, ושמא קדיشا עלאה מתברך על ידיהון. זפהה חולקיהון. זהא קודשא בריך הוא קרייב לגביהון, זומין לקבלייהון, בשעתא דקארון ליה, הויא זמין לוון. בשעתא דאיינון בעאקו, הויא לגביהו, הויא אוקיר לוון בעלמא דין ובעלמא דעתו, הרא הויא דברתיב, (זהלימים צא) כי כי חזק ואפלתו אשגבחו כי ידע שם.

(במדבר כא) **ויאמר יי אל משה אל תירא אותו וגוזו.** רבי יהודה פתח, (משלילא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. תא חזוי, כנסת ישראל ינקה מתרי סטרוי, השטה ברוחמי, השטה בדין. כד בעין לינקה ברוחמי, אשתח אחר לאיישבא בהה, ולמשרי עלהי, בדין, אחר אשתח אחר לאיישבא בהה, ולמשרי עלהי, דהכי הוא בכל אחר, לא שاري מלא דלעילא, עד דASHתח אחר למשרי עלי. ועל דא, כנסת ישראל לא תירא לביתה משלג, מי טעם, בגין דכל ביתא לבוש שנים. לא שריא הא, אלא בהאי חור בסומק, וסומק בחור. זהא אוקמה.

ויאמר יי אל משה אל תירא אותו, תרין אותו איינון שלימין באורייתא בתראיין ווינז, חד דא, וחד,

(דברים כב) **עַד דָּרוֹשׁ אֲחֵיךְ אֶתָּתָךְ**. מַאי טֻמֶּא. בְּגַין דָּאַינְפּוּן
אָתָּה מִמְּשָׁא. **עַד דָּרוֹשׁ אֲחֵיךְ** (אֲחֵיךְ מִמְּשָׁא) אֶתָּתָךְ, דָּבָעִי לְפִרְשָׁא
הַהוּא אָתָּה, דַּהְהוּא אֲבִידָה.

אוֹפֵף הַכָּא גַּין אֶתָּתָךְ, דָּא עֹוג, דָּא תְּדַבֵּק בָּאָבָּרָהָם,
וּמְאַנְשֵׁי בֵּיתֵיכְהַהּוּה, וּכְדִי אַתְּגַזֵּר אָבָּרָהָם מַה
בְּתִיבֵּךְ, וְכָל אֲנָשֵׁי בֵּיתְךָ וְגַוּ. דָּא עֹוג דָּא תְּגַזֵּר עִמְּיהָ,
וְקִבְּיל הָאֵי אֶת קְדִישָׁא, כִּיּוֹן דָּחָמָא עֹוג דִּישָׂרָאֵל
מְקַרְבֵּין גְּבִיהָ, אָמַר הָאֵ וְדָאֵי אַנְאָא אַקְדִּימָנָא זָכִותָא
דַּקְאָים לֹזָן, וְדָא שַׁוִּי לְקִבְּלִיהָ.

בֵּיה שְׁעַתָּא דְּחִיל מִשָּׁה, הַיְךְ יִכְּלֵל לְאַעֲקָרָא רְשִׁימָא
דְּרָשִׁים אָבָּרָהָם. אָמַר, וְדָאֵי הָא יִמְינָא דִילֵי מִית,
הָא יִמְינָא בַּעַדְךָ לְהָאֵי. אֵי נִמְאָה הָא אַלְעַזָּר, יִמְינָא
דִּסְיָהָרָא הָוָא, וְלֹא דִילֵי. וְהָאֵי אֶת לִימִינָא הָוָא,
דָּאָבָּרָהָם לִימִינָא הָוָא.

מִיד אָמַר קֹודֵשָׁא בָּרֵיךְ הָוָא, אֶל תִּירָא אֶתָּתָךְ, לֹא תִּדְחַל
לְהָהָוָא אֶת דִילֵיהָ, וְאַפְּיָלוּ לִימִינָא לֹא אַצְטְרִיךְ. כִּי
בִּידְךָ גַּתְתִּי. שְׁמָאָלָא דִילֵךְ יִעְקָר לֵיהּ מַעַלְמָא, הָא הָוָא
פָּגִים רְשִׁימָא דִילֵיהָ, וּמְאָן דָּפְגִים לְהָאֵי אֶת, אַתְּחַזְּיָ
לְאַתְּעֲקָרָא מַעַלְמָא, כָּל שְׁבַנְן שְׁמָאָלָא דִילֵךְ, דָאַיְהוּ יִדֵּךְ,
יִעְקָר לֵיהּ מַעַלְמָא, בְּגַין כֵּךְ (דף קפ"ד ע"ב) אַתְּעֲקָר מַעַלְמָא,
וְאַפְּיָלוּ דָאַיְהוּ תָּקִיפָא מִבְנֵי גָּבָרִיָּא, וּבָעָא לְשִׁיצָה לְהָוָא
לְיִשְׂרָאֵל, נִפְלֵבִינְדִיָּה דְּמִשָּׁה וְאַשְׁתְּצִי.

בגין כך כלא שציאו ישראל בניו וכל עמיה, וכל דיליה. כמה דכתיב, ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו וכתיב, (דברים ב) ונפך אותו ואת בנו. בנו כתיב חסר יוזד, וקרינן בניו, וזה אוקמונה חבריא. זכאיין אינון ישראלי, דמשה נביאה הוה ביןיהם, דבגיניה עbid לוון קידשא בריך הוא כל הגני אתוון, ואוקמונה. וקידשא בריך הוא לא גזר קיימיה עם שאר עמיין לאתקשרה בית, אלא עם ישראל, לאינון בניו דאברהם, דכתיב בו (בראשית יז) ובין זרעך אחריך לדרכם ברית עולם. וכתיב (ישעה נט) ואני זאת בריתם אתם אמר יי' רוחי אשר עלייך וגוי. לא ימושו מפיך וגוי.

ברוך יי' לעולם אמן ואמן

פרק ב' בָּלְקָן

(במדבר כ"ב) וירא בלק בן צפור וגוי. רבי שמעון אמר, וירא, מי ראה חמה. ראה ודאי ממש חמא במשקופא דחכמתא, כמה דכתיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וישקה אבימלך מלך פלשתים بعد החלון. מי بعد החלון. כמה דעת אמר (שופטים ח) بعد החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא (אלא) ס"א ודאי) חalon דחכמתא הזנבי שלויהון דכבביה, לאינון